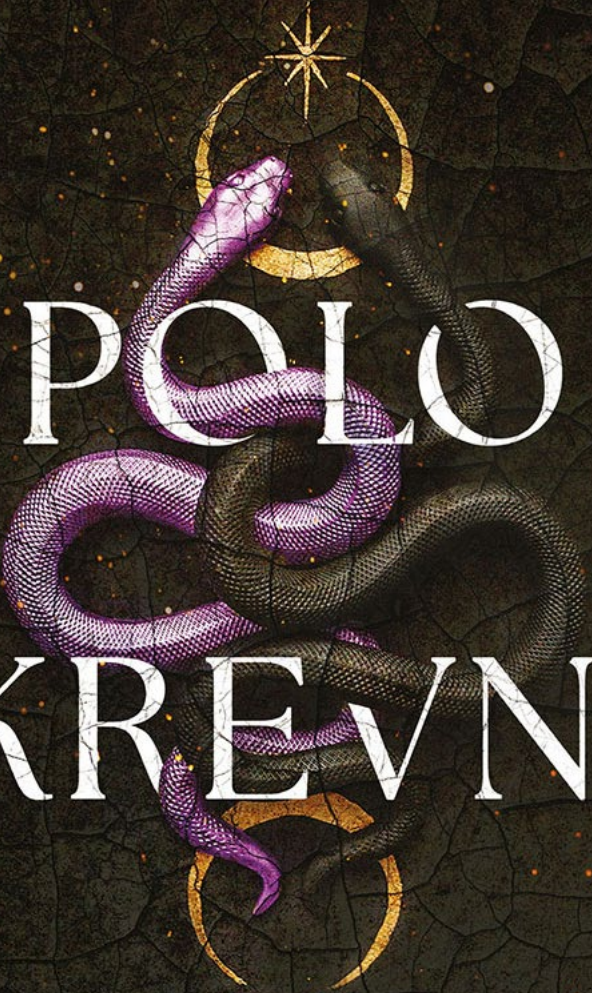

SÉRIE KONVENT

POLO KREVNÍ

AUTORKA BESTSELLERU Z KRVE A POPELA

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Polokrevní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer L. Armentroutová
Polokrevní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POLO KREVNÍ

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

Přeložil Zdík Dušek

FRAGMENT

Pro Kathy
Mnoho lidí tě postrádá a miluje.

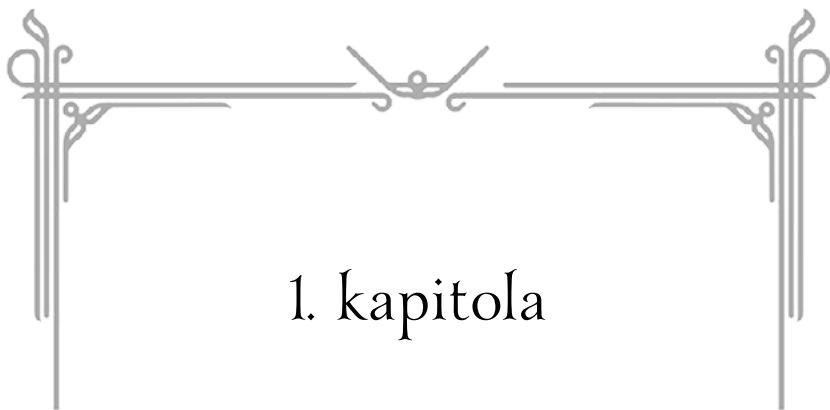
DÉMON

novela ze série Konvent

PŘED

1. kapitola

Páchla jako naftalínové kuličky a smrt. Postarší hematoiská ministryně vypadala, jako kdyby právě vylezla z hrobky, kde ležela nejmíň dvě stě let.

Kůži měla svaštělou a tenkou jako starý pergamen a u každého jejího nádechu bych přísahala, že bude její poslední. Ještě jsem neviděla někoho tak starého, ale samozřejmě mi bylo teprve sedm, takže i chlápek, co rozvážel pizzu, mi připadal jako stařec.

Shromážděním za mnou proběhlo nesouhlasné mumlání – zapomněla jsem, že jako obyčejná polokrevná se nemám dívat ministryni přímo do očí. Hematoi mají jako čistokrevní potomci polobohů opravdu zbytnělá ega.

Ohlédla jsem se na matku, která stála na vyvýšeném stupínku za mnou. I ona patřila mezi hematoi, ale vůbec nebyla jako ostatní. V zelených očích jí svítila prosba, abych spolupracovala a nebyla tou nezvladatelnou a neposlušnou holkou, jakou jsem – jak dobře věděla – dokázala být.

Netušila jsem, proč je tak vyděšená; to já jsem čelila správce krypty. A jestli přežiju tuhle trapnou rádobytradici, aniž bych po zbytek života musela téhle bábě vynášet nočník, bude to zázrak hodný bohů, kteří na nás všechny údajně dohlíží.

„Alexandria Androsová?“ Hlas ministryně zněl, jako když přejíždíte smírkovým papírem po hrubém dřevě. Mlaskla. „Je příliš malá. Ruce

má tenké jako výhonky na nových větvích olivovníku.“ Sklonila se, aby si mě prohlédla pozorněji, a já jsem napůl čekala, že ztratí rovnováhu a spadne mi na obličej. „A její oči mají barvu hlíny, nejsou nijak pozoruhodné. Nemá v sobě téměř žádnou krev hematoi. Je víc smrtelnice než kdokoliv, koho jsme dnes viděli.“

Její vlastní oči měly barvu oblohy před prudkou bouřkou.

Mísil se v nich odstín fialové a modré – známka jejího původu. Všichni hematoi se pyšnili výraznými barvami očí. To platilo i o většině polokrevných, ale mně se při narození celá tahle věc s cool očima nějak vyhnula.

Ministryně pokračovala v dalších poznámkách po dobu, která mi připadala jako věčnost, a já jsem dokázala myslet jenom na to, že bych si dala zmrzlinu a možná si i krapet zdřímla.

Přišli se na mě podívat další čistokrevní, obcházel mě a něco si mezi sebou šeptali. Každou chvíli jsem se ohlédla na matku a ta se na mě po každé konejšivě usmála, aby mi dala najevo, že tohle všechno je normální a že si vedu dobře – vlastně přímo skvěle.

To ale platilo jenom do okamžiku, kdy mě ta stařena začala štípat snad do každého centimetru holé kůže a nejen tam. Na cizí dotyky jsem odjakživa měla jasný názor. Když se někoho nedotýkám já, měla jsem za to, že by se ani on neměl dotýkat mě. Pamětníci přede mnou tohle pravidlo zřejmě uniklo.

Natáhla ruku a kostnatými prsty mě přes šaty štípala do břicha. „Je jak lunt. Jak můžeme očekávat, že bude bojovat a bránit nás? Není hodna toho, aby zahájila výcvik v Konventu a sloužila po boku dětí bohů.“

Nikdy jsem žádného boha neviděla, ale mamka říkala, že jsou pořád mezi námi a pořád nás sledují. Taky jsem nikdy neviděla pegasa nebo chiméru, ale mamka přísahala, že všichni tihle tvorové existují. I jako sedmiletá jsem měla potíže uvěřit takovým historkám; mou mladou víru napínalo do krajnosti, když jsem měla přijmout, že bohům pořád záleží na světě, který příčinlivě zaplnili svými potomky, tak jak to dokážou jenom oni.

„Není nic víc než ubohá a maličká polokrevná,“ pokračovala stařená. „Navrhuji, abychom ji poslali k mistrům. Potřebuji děvče, které mi bude čistit toalety.“ Krutě mi zkroutila prsty. A já jsem ji kopla do holeně.

Nikdy nezapomenu na matčin výraz – bylo v něm něco mezi hrůzou a panikou, jako by se chystala, že vtrhne mezi ostatní čistokrevné a odnese mě pryč. Ozvalo se několik zlostných nadechnutí, ale taky pár srdečných uchichtnutí.

„Má v sobě oheň,“ poznamenal jeden hematoi. Jiný pokročil kupředu. „Povede si dobře jako hlídač, možná dokonce jako strážce.“

Dodnes netuším, jak je možné, že jsem prokázala svou vhodnost tím, že jsem kopla ministryni do holeně. Ale právě tak to bylo. Ne že by to něco znamenalo, když je mi teď sedmnáct a za poslední tři roky jsem se světu hematoi vůbec nepřiblížila. Ani v normálním světě jsem nepřestala dělat hlouposti.

Vlastně jsem měla sklony přímo je vršit, jednu na druhou. Považuju to za jeden ze svých talentů.

„Už to děláš zase.“ Matt mi sevřel ruku.

Pomalu jsem zamrkala a soustředila se na jeho obličej. „Co?“

„Máš ten svůj výraz.“ Přitáhl si mě k hrudi a objal mě kolem pasu. „Jako kdybys dumala o něčem děsně hlubokém. Jako kdybys měla hlavu někde tisíc kilometrů odtud, někde v oblacích, na cizí planetě nebo tak něco.“

Matt Richardson se chtěl připojit ke Greenpeace a zachraňovat velryby. Byl to pohledný kluk odvedle, který odpřisáhl, že už nebude jíst červené maso.

Jak chce. Taky ale představoval můj současný pokus splynout se smrtelníky a přemluvil mě, abych se s ním vyplížila z domu a šla k velkému ohni na pláži, za spoustou lidí, ja jsem sotva znala.

Na kluky mám špatný vkus.

V minulosti jsem se zakoukala do zádumčivého studenta, který psal na předsádky učebnic básně a vlasy obarvené na uhlovou čern si

česal tak, aby mu zakrývaly oříškově hnědé oči. Napsal o mně písničku. Rozesmála mě, a tím náš vztah skončil ještě dřív, než mohl pořádně začít.

O rok dřív jsem udělala asi tu nejtrapnější chybu: vybrala jsem si fotbalového kapitána s vlasy odbarvenými na blond a s nebesky modrýma očima. Uběhlo několik měsíců, během kterých jsme si sotva řekli něco víc než „ahoj“ a „nemáš tužku?“, než jsme se konečně setkali na jednom mejdanu. Povídali jsme si. Páchl laciným pivem. Políbil mě, chmátnul mi na prsa a já jsem ho praštila tak silně, až jsem mu zlomila čelist. Potom mě mamka přestěhovala do jiného města a dala mi kázání o tom, že nemám dávat tak velké rány – připomněla mi, že normální holka by v žádném případě neměla takovou páru.

Normální holky podle mě taky nechťejí, aby jim někdo šmatal na prsa, a byla jsem přesvědčená, že kdyby dokázaly dát takovou ránu jako já, taky by to udělaly.

Usmála jsem se na Matta. „O ničem nedumám.“

„Fakt o ničem?“ Matt sklonil hlavu a konečky jeho světlých vlasů mě pošimraly na tvářích. Díky bohům, že už překonal životní fázi s pracovním označením *Zkusím si nechat narůst dredy*. „Nic se v té pěkný hlavince neděje?“

Něco se mi v ní dělo, ale nebylo to to, v co Matt doufal. Dívala jsem se do jeho zelených očí a myslela jsem na svou první teenagerskou lásku – na zapovězeného, staršího mladíka s očima jako bouřková mračna. Na mladíka, který byl daleko mimo můj dosah, jako bychom patřili ke dvěma odlišným druhům.

Což jsme přísně vzato nejspíš asi patřili.

Ještě teď bych si za to nejradši nafackovala. Byla jsem jako postava z červené knihovny, která věří, že láska všechno překoná, a podobným ptákovinám. Jasně. Láska v mém světě obvykle končí tak, že uslyšíte: „Srazím tě bleskem!“ a někdo vás zakleje do podoby nějaké žalostné kytky, ve které strávíte zbytek života.

Bohové a jejich děti dokážou být děsně malicherní.

Někdy jsem uvažovala, jestli mamka náhodou nevycítila mou rašící posedlost tím čistokrevným mladíkem, a právě kvůli tomu mě neodvedla z jediného světa, jaký jsem do té doby poznala – a z jediného světa, kam jsem opravdu patřila.

Čistokrevní jsou polokrevným jako já totálně zakázaní.

„Alex?“ Matt mě zlehka políbil na tvář a pomaličku se přesunul k mým rtům.

„No, něco možná jo.“ Stoupla jsem si na špičky a objala ho oběma rukama kolem krku. „Dokážeš uhodnout, na co myslím právě teď?“

„Přeješ si, abys nenechala boty u ohně jako já. Ten písek je fakticky studenej. Globální oteplování je mrcha.“

„To není ono.“

Zamračil se. „Přece nemyslíš na přednášku z dějáku, že ne? To by byla jakože nuda, Alex.“

S povzdychem jsem se mu vymanila z objetí. „Zapomeň na to, Matte.“

Rozesmál se a znovu si mě přivinul k sobě.

„Dělám si randu.“

O tom jsem pochybovala, ale dovolila jsem mu, aby mě políbil. Měl teplá a suchá ústa – to je maximum, co si holka u sedmnáctiletého kluka může přát. Ale abych byla spravedlivá, Matt uměl zatraceně dobře líbat. Pomalu pohyboval rty proti mým, a když je pootevřel, nezabořila jsem mu pěst do břicha ani nic podobného, ale opětovala jsem mu políbení.

Sjel mi rukama k bokům a opatrně se mnou klesl do písku. Sklonil se nade mnou, opřel se o jednu ruku a postupně mě zasypával polibky na bradu a na krk. Vzhlížela jsem k tmavé obloze poseté jasnými hvězdami. Plulo po ní jen velice málo mraků. Krásná noc – normální noc, uvědomila jsem si. Celé to působilo docela romanticky – to, jak mě pohlídl po tváři, když se jeho ústa vrátila k mým, i jak šeptal moje jméno, jako kdybych byla nějaká záhada, kterou se mu nikdy nepodaří rozluštit.

Bylo mi teplo a příjemně – ne že bych byla vzrušená ve stylu *Servi ze mě hadry a pojď na to*, ale nebylo to špatné. Na tohle bych si dokázala zvyknout. Zvlášť když jsem zavřela oči a představila si, jak Mattovi šednou oči a vlasy má najednou podstatně tmavší.

Potom mi vklouzl rukou pod lem letních šatů.

Prudce jsem otevřela oči, rychle jsem sáhla dolů a odstrčila si jeho ruku z rozkroku. „Matte!“

„Co je?“ Zvedl hlavu a zadíval se na mě tmavě zelenýma očima. „Proč jsi mě zastavila?“

Proč vlastně? Najednou jsem si připadala jako puritánská slečinka, která si hlídá nevinnost před nenechavými chlapci. *Proč?* Odpověď mě napadla docela rychle. Nechtěla jsem přijít o panenství na pláži plné písku, který by si našel cestu na nepatřičná místa. Už teď jsem měla pocit, jako by mi někdo smírkoval nohy.

Ale šlo o víc. Ve skutečnosti jsem nebyla teď a tady s Mattem, když jsem si ho představovala s šedýma očima a tmavými vlasy a chtěla jsem, aby byl někdo jiný.

Někdo, koho už nikdy nevidím... a kdo nikdy nebude moct být můj.

2. kapitola

Alex?“ Matt mi přitiskl rty ke krku. „Co se děje?“
S použitím části své přirozené síly jsem ho ze sebe skulila
„a zvedla se do sedu.

Upravila jsem si šaty. Byla jsem ráda, že je tma. „Promiň. Jenom na to právě teď nemám náladu.“

Matt zůstal ležet vedle mě a díval se na nebe jako já ještě před chvílí.
„Udělal... udělal jsem něco špatně?“

Sevřel se mi žaludek. Matt byl moc milý kluk. Otočila jsem se k němu a vzala jsem ho za ruku. Propletla jsem svoje prsty s jeho tak, jak to měl rád. „Ne. Vůbec ne.“

Vymanil se mi ze sevření a přejel si dlaní po čele. „Tohle děláš vždycky.“
Zamračila jsem se. Vážně?

„A nejde jenom o tohle.“ Matt se posadil a opřel si dlouhé ruce o pokrčená kolena. „Mám pocit, jako bych tě neznal, Alex. Chápeš, jako bych ve skutečnosti nevěděl, kdo jsi. A to spolu chodíme – jak dlouho?“

„Dva měsíce.“ Doufala jsem, že je to pravda. Připadala jsem si hrozně, že takhle hádám. Bohové, stává se ze mě hrozný člověk.

Pousmál se. „Víš o mně všechno. Kolik mi bylo, když jsem poprvý šel do klubu. Na jakou jsem chodil školu. Jaký jídlo nesnáším a že nemůžu vystát bublinky v pití. Kdy jsem měl první zlomeninu...“

„Spadl jsi ze skejtu.“ Měla jsem dobrý pocit z toho, že si to pamatuju. Matt se tiše zasmál. „Jo, přesně tak. Ale já o tobě nevím nic.“

Dloubla jsem do něj ramenem. „To není pravda.“

„Ale je.“ Podíval se na mě a úsměv mu povadl. „Nikdy o sobě nemluvíš.“

Dobře. V tom se neplete, ale co jsem mu asi tak mohla říct? Úplně jsem to slyšela: *Víš ty co? Viděl jsi někdy Soubor titánů nebo jsi četl řecké báje? No, tak tihle bohové jsou skuteční a já jsem něco jako jejich potomek. Tak trochu jako nevlastní dítě, ke kterému se nikdo nehlásí.*

Jo, a mezi smrtelníky jsem poprvé přišla před třemi lety. Můžeme zůstat přátelé?

To se nestane.

A tak jsem pokrčila rameny a řekla jenom: „Není o čem mluvit. Jsem docela nudná.“

Matt si povzdychl. „Ani nevím, odkud jsi.“

„Přistěhovala jsem se sem z Texasu. To jsem ti přece řekla.“ Vítr mi vhněl prameny vlasů do obličeje a přes ramena. Potřebovala jsem os-
tříhat. „Není to žádné velké tajemství.“

„Ale narodila ses tam?“

Odvrátila jsem se k oceánu. Moře bylo tak tmavé, že se zdálo být tmavě rudé a působilo nebezpečně. Odtrhla jsem od něj pohled a místo toho se zadívala podél pobřeží.

Po pláži kráčely dvě postavy, očividně mužské. „Ne,“ odpověděla jsem nakonec.

„Tak kde ses narodila?“

Bojovala jsem s mírným podrážděním a soustředila se na ty dva chlápky – trochu se hrbili před sílícím větrem, který k nim hnal jemnou tříšť studené vody. Blížila se bouřka.

„Alex?“ Matt vstal a zavrtěl hlavou. „Vidíš? Nedokážeš mi ani říct, kde ses narodila. Proč?“

Mamka se domnívala, že čím míň o nás lidi budou vědět, tím líp. Byla neskutečně paranoidní – bála se, že pokud někdo zjistí příliš mno-

ho, Konvent nás najde. A bylo by to tak špatné? Já jsem svým způsobem chtěla, aby nás našel a ukončil tuhle potrhlost.

Matt si s rostoucím podrážděním prohrábl vlasy. „Asi se vrátím k ostatním.“

Dívala jsem se, jak se odvrací, a rychle jsem taky vyskočila. „Počkej.“ Otočil se ke mně a povytáhl obočí.

Mělce jsem se nadechla a pak znovu. „Narodila jsem se na jednom pitomém ostrově, o kterém nikdo nikdy neslyšel. U břehů Severní Karolíny.“

Po obličejí mu přeběhlo překvapení a o krok se přiblížil. „Na jakém ostrově?“

„Myslím to vážně, nikdy jsi o něm neslyšel.“ Založila jsem si ruce na prsou. Chladem mi naskákala husí kůže. „Kousek od ostrova Bald Head.“

Rty mu zvlnil široký úsměv a věděla jsem, že mu v koutcích úst naskočily vrásky jako pokaždé, když ho něco mimořádně potěšilo. „Bylo to tak těžký?“

„Bylo.“ Našpulila jsem rty a usmála jsem se, protože Mattův úsměv byl vždycky nakažlivý a připomínal mi nejlepšího kamaráda, kterého jsem dlouhá léta neviděla. Možná právě tím mě Matt přitáhl. Zase jsem zvažněla – uvažovala jsem, co můj společník v neplechách asi dělá právě teď.

Matt mi položil ruce na paže a pomalu mi je spustil podél těla. „Chceš se vrátit?“ Kývl o kus dál, ke skupině mládeže usazené kolem ohně. „Nebo zůstat tady a...?“

Větu nedokončil, ale věděla jsem, co tím myslí. Zůstat tady a zase se líbat, zapomenout na okolí. Neznělo to jako špatný nápad. Houpavě jsem k němu přistoupila. Přes jeho rameno jsem si znovu všimla těch dvou chlápků.

Už byli skoro u nás a já jsem si povzdychla. Poznala jsem je. „Máme společnost.“ Couvla jsem.

Matt se ohlédl. „Super. Ren a Stimpy.“

Zahihňala jsem se. Trefil to naprosto přesně – opravdu připomínali postavy z toho starého kresleného seriálu. Při těch několika příležitostech, kdy jsem se s tou děsnou dvojkou setkala, jsem si odmítla zapamatovat jejich skutečná jména.

Ren byl vysoký a štíhlý a tmavě hnědé vlasy měl nagelované tak, že by je ve většině států považovali za nebezpečnou zbraň. Stimpy byl menší a širší, s vyholenou hlavou a postavou jako lokomotiva. Bylo o nich známo, že dělají problémy, kdekoliv se ukážou, obzvláště Stimpy a jeho svaly namakané ze vzpírání. Byli o dva roky starší než my – odmaturovali na Mattově střední škole, ještě než jsem vůbec přijela na Floridu. Ale pořád se potloukali s mladšími, bezpochyby aby dělali dojem na holky. Kolovaly o nich docela ošklivé drby.

I v mdlém měsíčním svitu jsem viděla, že jejich pleť má zdravě oranžovou barvu. Jejich přehnaně široké úsměvy byly naproti tomu až nemravně bílé. Ten menší něco zašeptal a navzájem si ťukli pěstmi.

Nebylo divu, že se mi nezamlouvali.

„Nazdárek, Matte!“ zavolal Ren a oba zvolnili. „Jak se vede, kámo?“

Matt si vrazil ruce do kapes šortek. „Docela dobře. A vám?“

Ren se podíval na Stimpyho a zpátky na Matta. Renovo neonově růžové tričko s límečkem vypadalo, jako by ho měl na vychrtlé postavě namalované – bylo nejmní o tři čísla menší, než potřeboval.

„Jenom tak relaxujem. Pak vyrazíme do klubu.“ Ren se poprvé podíval na mě, přejel mi pohledem po šatech a dolů k nohám.

Dělalo se mi z něj šoufl.

„Párkrát už jsem tě tady viděl,“ řekl Ren a pokýval hlavou. Napadlo mě, jestli to není nějaký jeho divný namlouvací tanec. „Jápkak se jmenuješ, puso?“

„Jmenuje se Alex,“ odpověděl Stimpy, který měl zřejmě problém s tím, podívat se někomu zpříma do očí. „To je klučíčí jméno.“

Potlačila jsem záupnění. „Moje mamka chtěla kluka.“ Ren se zmatečně zamračil.

„Vlastně je to zkratka Alexandrie,“ vysvětlil Matt. „Jenom chce, aby se jí říkalo Alex.“

Usmála jsem se na něj, ale Matt nespouštěl oči z Rena a Stimpyho. Viděla jsem, jak se mu ve tváři zatíná sval.

„Díky za objasnění, kámo.“ Stimpy si založil masité ruce na prsou a střelil pohledem po Mattovi.

Přistoupila jsem blíž k Mattovi.

Ren, který mi pořád zíral na nohy, vydal zvuk někde na pomezí odfrknutí a stenu. „Sakra, holka, je snad tvůj táta zloděj?“

„Cože?“ Nikdy jsem se vlastně s tátou nesetkala. Možná byl. Věděla jsem jenom, že byl smrtelník. Mohla jsem pouze doufat, že nebyl vůbec jako tihle dva pitomci.

Ren zaťal neexistující svaly a zazubil se. „Tak kdo ukrad ty diamanty a dal ti je do očí?“

„Páni.“ Zamžikala jsem a otočila se k Mattovi. „Proč mi nikdy neříkáš nic tak romantického, Matte? To je taková škoda.“

Matt se nezazubil, jak jsem čekala. Těkal pohledem mezi těmi dvěma a viděla jsem, jak v kapsách zatíná ruce v pěst. Oči se mu zvláště leskly a rty měl sevřené do tenké čárky. Moje pobavení se rázem rozplynulo. On se... *báť*?

Sáhla jsem mu na loket. „Pojď, vrátíme se.“

„Počkat.“ Stimpy pleskl Matta do ramene takovou silou, až se Matt zapotácel a musel přešlápnout. „To je trochu nezdvořilý, takhle před náma utíkat.“

Podél páteře se mi rozlila vlna tepla a rozšířila se mi po kůži.

Svaly se mi samy od sebe napjaly. „Nedotýkej se ho,“ varovala jsem ho tiše.

Stimpy překvapeně spustil ruku a zůstal na mě civět.

Pak se usmál. „Slečinka je domina, co?“

„Alex,“ zasykl Matt a vykuleně se na mě podíval. „To je dobrý. Ne-dělej z toho vědu.“

Ještě mě neviděl, jak z něčeho dělám vědu.

„Ty její koule budou určitě od toho kluččího jména,“ zasmál se Ren. „Co kdybysme šli zapařit? Znáám vyhazovače v Zero, může nás dostat dovnitř. Všichni se dobře pobavíme.“ A hmátl po mně.

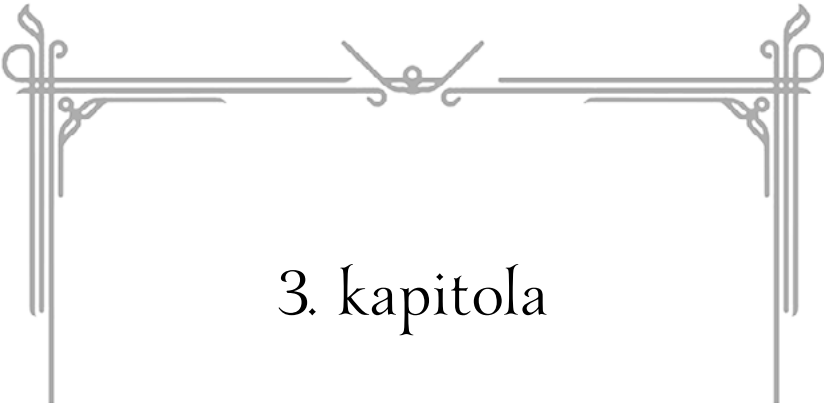
Možná to myslel laškovně, ale každopádně to byl špatný tah. Pořád jsem měla velký problém s tím, když se mě někdo dotýká bez mého souhlasu. Chytila jsem ho za loket. „Je tvoje mamka zahradnice?“ zeptala jsem se nevinně.

„Cože?“ Ren pootevřel pusu.

„Protože máš ksicht akorát tak k tomu, abys s ním ryl v zemi.“ Zkroutila jsem mu ruku. Po obličeji se mu rozlilo ohromení. Na vteřinu se naše pohledy střetly a poznala jsem, že netuší, jak jsem nad ním mohla tak rychle získat navrch.

Už to byly tři roky, co jsem naposledy s někým bojovala, ale nepoužívané svaly se rázem probraly a můj mozek se víceméně vypnul. Trhla jsem mu rukou dolů a zároveň jsem mu podkopla koleno.

V příští vteřině se Ren cpal pískem.

3. kapitola

Podívala jsem se na chláпка nataženého v písku pode mnou a uvědomila jsem si, že mi boj docela chyběl, obzvlášť ten nával adrenalinu a pocit „sakra, že ale váším“, který se dostaví, když někoho složíte k zemi. Na druhou stranu, boj se smrtelníky se vůbec nepodobal boji proti polokrevným jako já nebo tvorům, jež jsem se během výcviku učila zabíjet. Tohle nevyžadovalo žádnou námahu. Kdyby to byl jiný polokrevný, možná bych teď žalostně ležela na zemi s pusou plnou písku já.

„Kristepane,“ zašeptal Matt a uskočil.

Zvedla jsem k němu oči – očekávala jsem, že mu z obličeje vyčtu ohromení a obdiv. Možná že mi ukáže i vztyčený palec. Nic. Vůbec na můj výkon nezareagoval. V Konventu by mi zatleskali. Ale pořád jsem zapomínala, že už v něm nejsem.

Stimpy přenesl pohled ze svého kamaráda na mě a jeho úžas se rychle přetavil ve vztek. „Chováš se jako chlap? Tak se připrav, že ti nákej chlap může jednu ubalit, ty mrcho.“

„Hm.“ Usmála jsem se a otočila se k němu čelem. „Jen si posluš, chlapáku.“ Stimpy se na mě vrhl – očividně měl výhodu větší váhy. Jenže ho od věku sedmi let netrénovali v boji a neměl mou – doslova – božskou sílu a rychlost. Rozehnal se mi masitou pěstí proti obličeji, bleskurychle jsem se však otočila, vykoplá jsem a zabořila mu bosé cho-

didlo do břicha. Stimpy se zlomil v pase a zvedl ruce, aby se mě pokusil chytit za lokty. Přiskočila jsem k němu, naopak jsem chytila za paže já jeho, trhla s nimi dolů a zároveň jsem zvedla nohu. Čelist se mu odrazila od mého kolene a já ho pustila. S heknutím se zhroutil do písku.

Ren se hrabal na nohy, vyplivoval písek a kymácel se. Potom se mě pokusil uhodit. Mířil úplně mimo a já jsem mohla klidně uhnout. Sakra, mohla jsem klidně zůstat stát, a stejně by mě netrefil, ale byla jsem v ráži.

Chytila jsem ho za pěst a sklouzla jsem mu rukou podél paže. „Mlátit holky není pěkné.“ Otočila jsem se a využila jsem jeho setrvačnost, takže mi přeletěl přes rameno a znovu skončil obličejem v písku.

Stimpy se namáhavě zvedl a dovrávorál ke svému padlému příteli. „No tak, kámo. Vstávej.“

„Potřebujete pomoc?“ nabídla jsem jim s roztomilým úsměvem.

Oba vykročili pryč, jak nejrychleji dokázali, a cestou se ohlíželi přes ramena, jako by čekali, že jim skočím na záda. Sledovala jsem je, dokud nezašli za ohyb pláže. Sama pro sebe jsem se usmála.

Otočila jsem se zpátky k Mattovi. Vlasy mi vlály ve větru a já se cítila živá, poprvé za... no, za několik let. *Pořád dokážu nakopávat zadky. I po tak dlouhé době na to pořád mám.* Moje nadšení a sebedůvěra ale vyschly a scvrkly se, jakmile jsem se pořádně podívala Mattovi do obličeje.

Tvářil se zděšeně. „Jak...?“ Odkášlal si. „Proč jsi to udělala?“

„Proč?“ zopakovala jsem zmateně. „To mi připadá úplně jasné. Ti dva jsou kreténi.“

„Jo, jsou kreténi. To ví každé. Ale nemusela jsi je tak zřít.“ Zíral na mě vytřeštěnýma očima. „Já nedokážu... nedokážu vůbec uvěřit, že jsi to udělala.“

„Obtěžovali tě!“ Opřela jsem si ruce v bok. V tu chvíli mi bylo jedno, že mi vítr vhání vlasy do obličeje. „Proč se chováš, jako bych byla monstrem?“

„Jenom na mě sáhli, Alex.“

To mi připadalo jako dostatečný důvod, ovšem Mattovi zjevně ne.

„Ren po mně hmátl. Omlouvám se, ale to nesnáším.“

Matt na mě jenom pořád zíral.

Spolkla jsem proud kleteb, který se mi dral z pusy.

„Dobře. Možná jsem nemusela reagovat tak příkře. Můžeme na to prostě zapomenout?“

„Ne.“ Promnul si zátylek. „To na mě bylo až moc divný. Promiň, Alex, ale bylo to přímo... vyšinutý.“

Nikdy jsem nebyla zrovna šampion ve zvládání zlosti a teď mi začala docházet trpělivost. „Jasně, takže příště chceš, abych tu jen tak stála a nechala je, ať ti nakopou zadek a ochmatávají mě?“

„Reagovala jsi přehnaně! Oni se mi nechystali nakopat zadek a nechystali se tě ani ochmatávat! A žádný příště nebude. Já zase nesnáším násilí.“ Zavrtěl hlavou, odvrátil se ode mě a vykročil pryč. Mě nechal stát samotnou.

„No tohle,“ zamumlala jsem a o něco hlasitěji jsem dodala: „Fajn! Běž radši zachránit nějakého delfína!“

Prudce se otočil. „Velrybu, Alex, velrybu! Chci zachraňovat velryby.“

Rozhodila jsem ruce. „Co je špatného na zachraňování delfínů?“

Matt už si mě nevšímal a zhruba o dvě minuty později jsem opravdu litovala, že jsem na něj ječela. Prohnala jsem se kolem něj, abych si vzala sandály a kabelku, ale minula jsem ho s elegancí a důstojně. Z mých pevně sevřených rtů neunikla jediná znevažující poznámka ani zaklení.

Pár lidí kolem ohně ke mně zvedlo oči, nikdo však nic neřekl. Těch několik přátel, které jsem ve škole měla, byli i Mattovi kamarádi a taky chtěli zachraňovat velryby. Ne že by na záchraně velryb bylo něco špatného, jenže někteří z nich vyhazovali do oceánu prázdné lahve od piva a plastové obaly. Nebylo to pokrytectví?

Matt to prostě nechápal. Násilí bylo součástí toho, kdo jako polokrevná jsem, od narození ho mám v krvi a výcvik mi ho vtiskl do každého svalu v těle. To neznamenal, že vyletím a srazím někoho k zemi bez dobrého důvodu, ale budu se bránit. Vždycky.

Cesta domů nestála za nic.

Písek jsem měla všude: mezi prsty na nohou, ve vlasech i pod šaty. Na těch nejhorších místech jsem si odřela kůži a všechno stálo za houby. Při zpětném pohledu jsem dokázala připustit, že jsem to možná krapet přehnala. Z Rena a Stimpyho nešla žádná velká hrůza. Mohla jsem to nechat plavat. Nebo jsem se mohla zachovat jako normální holka v takové situaci a nechat to vyřídit Matta.

Jenže jsem to neudělala.

Nikdy jsem to nedokázala. Teď půjde všechno do kopru. Matt v pondělí ve škole všem povypráví, že jsem to na ty dva pitomce rozbalila jako Xena, princezna bojovnice. Budu o tom muset povědět mamce a ta začne vyšilovat. Možná bude trvat na tom, že se musíme zase přestěhovat. To by mě vlastně spíš potěšilo – v žádném případě jsem se nemohla vrátit do školy a čelit ostatním, až jim Matt řekne, co se stalo. Bylo mi fuk, že škola stejně za pár týdnů skončí. Taky jsem se netěšila na megakázání, k němuž se schylovalo.

A o němž jsem věděla, že si ho zasloužím.

Sevřela jsem kabelku v ruce a přidala jsem do kroku. Za normálních okolností mi neonová světla klubů a zvuky nedalekých oslav zlepšovaly náladu, ale dnes večer ne. Dneska bych si nejradši jednu vrazila.

Bydlely jsme tři bloky od pláže, v dvoupodlažním bungalovu, který mamka pronajala od nějakého prastarého chlápka, co páchl jako sardinky. Bungalov byl taky docela starý, ale měl dvě malé ložnice. Za to si zasloužil body k dobru, protože jsme nemusely sdílet jednu společnou. Nešlo zrovna o to nejbezpečnější sousedství, avšak pochybný kout města nebyl nic, co by mamce nebo mně nahnalo strach.

Padouchy z řad smrtelníků bychom zvládly.

S povzdychem jsem pokračovala po dřevěném chodníku. Noční život tu jen bujel. Stejně tak i falešné občanky, super opálení a extra štíhlá těla. Připadalo mi, že v Miami všichni vypadají stejně – což nebyl takový rozdíl oproti mému domovu. Tím myslím skutečnému domovu, kde můj život kdysi měl smysl a cíl a já jsem měla úkol, který jsem byla povinna splnit.

Teď ze mě byl víceméně lůzr.

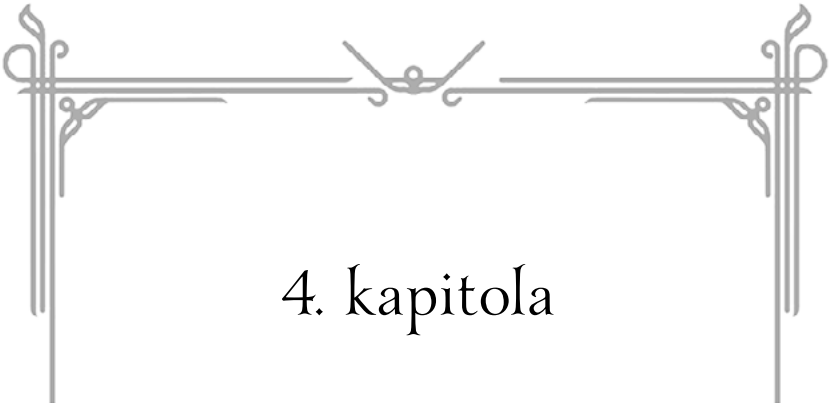
Během tří let jsem žila ve čtyřech různých městech a chodila na čtyři různé střední školy. Vždycky jsme si vybraly velká města, abychom v nich snadněji splynuly s davem, a vždycky jsme žily poblíž vody. Zatím jsme k sobě přitáhly jen malou pozornost, a když se tak stalo, utekly jsme. Mamka mi nikdy neřekla proč, nedala mi jediné vysvětlení. Po prvním roce jsem přestala vyšilovat, když mi odmítala říct, proč tu noc přišla do mého pokoje a oznámila mi, že musíme pryč. Přestala jsem se pít po odpovědi. Někdy jsem ji za to všechno nenáviděla, ale byla to moje mamka, a kam šla ona, šla jsem i já.

Vzdušná vlhkost vzrostla a nebe se rychle zatahovalo, až už nebyly vidět žádné hvězdy. Přesla jsem úzkou ulici a kopnutím otevřela branku v plotě z tepaného železa, který mi dosahoval do pasu a který ohraničoval náš malý pozemek. Ozvalo se zaskřípění kovu o pískovcové dlaždice a já se mimoděk přikrčila.

Zastavila jsem se před vchodovými dveřmi, zalovila jsem v kabelce, abych našla klíče, a zvedla jsem hlavu. „Sakra,“ zahučela jsem, když jsem přejela očima po zahrádce na balkoně. Květiny i byliny tady rostly jako šílené, přetékały z keramických květináčů a šplhaly po zrezivělém zábradlí. Prázdné truhlíky, které jsem před týdnem vyskládala do sebe, se převrátily. Dnes odpoledne jsem měla dát balkon do pořádku.

Mamka se bude ráno zlobit, z řady různých důvodů. Znovu jsem si povzdychla, vytáhla jsem klíč a zasunula ho do zámku. Už jsem otevřela dveře – vděčná, že nevrzaly a neskřípaly jako všechno ostatní v domě –, když tu se mě zmocnil nanejvýš neobvyklý pocit.

Po páteři mi přejely ledové prsty, nejdřív nahoru a pak zase dolů. Všechny chloupky na těle se mi naježily. Ten pocit jsem si nemohla s ničím splést: někdo mě sledoval.

4. kapitola

Rychle jsem se otočila a rozhlédla se po dvorku i dál. Ulice byly prázdné, ale pocit jen zesílil. Můj neklid vzrůstal. Couvla jsem do domu a sáhla jsem za sebe. Prsty jsem sevřela hranu dveří. Nikdo tam nebyl, ale...

„Přicházím o rozum,“ zamumlala jsem. „Začínám být paranoidní jako mamka. Paráda.“

Zašla jsem dovnitř a zamkla jsem za sebou. Podivný pocit pomalu odezněl. Po špičkách jsem se plížila tichým domem. Nadechla jsem se a málem jsem se začala dávit štiplavou vůní, která vyplňovala obývací pokoj.

Se zaúpením jsem rozsvítila lampu vedle ošoupané pohovky z druhé ruky a zamžourala jsem do rohu místnosti. Vedle televize a stojanu na časopisy zaplněného výtisky *Us Weekly* stál Apollon.

Na mramorové hlavě měl čerstvý vavřínový věnec. Mamka při různých stěhováních zapoměla na původních místech řadu věcí, ale jeho nikdy.

Nemohla jsem tu Apollonovu sochu vystát, stejně jako ten páchnoucí vavřínový věnec, který mamka vyměňovala každý zatracený den mého života. Ne protože bych měla něco proti Apollonovi. Ten byl jako bůh nejspíš celkem v pohodě, protože ztělesňoval harmonii, řád a rozum. Jenže ta socha byla asi ta nejnevkusnější věc, jakou jsem kdy viděla.

Byla to jenom busta s poprsím a hlavou, ale do hrudi měl vytesanou lyru, delfína a – jako kdyby už tak diváci netrpěli přetížením v oblasti symbolů – na rameni mu seděl tucet malých cikád. Co k sakru vůbec měl tenhle otravný bzučivý hmyz, který se člověku zamotával do vlasů, představovat? Hudbu a píseň? Cha, to určitě.

Nikdy jsem nechápala, proč mamku Apollon tak fascinuje. A vlastně ani jiní bohové. Neukázali se od chvíle, kdy smrtelníci usoudili, že obětování panenských dcer je dost ošklivý zvyk. Neznám živou duši, která by někdy viděla boha. Pobíhali po světě, zplodili asi tak stovku polobohů a ty pak nechali, ať taky mají děti – čistokrevné –, ale nikdy se neobjevili na žádném narozeninovém mejdanu s dárky.

Podržela jsem si nos prsty, přešla jsem ke svíčke obklíčené dalším vavřínem a sfoukla jsem ji. Napadlo mě, jestli to Apollon jakožto bůh proroctví předvídal. Nevkusnost stranou, to, co autor busty zachytil z jeho mramorové hrudi, vypadalo docela pěkně.

Líp než Mattův hrudník.

Který už nikdy neuvidím ani se ho nedotknu. S tímhle vědomím jsem vytáhla z mrazáku kelímek čokoládové zmrzliny a vzala jsem si velkou lžící.

V mezeře pod dveřmi do mamčiny ložnice bylo vidět světlo. Zastavila jsem se před nimi, podívala se ke svému pokoji a potom na zmrzlinu. Kousla jsem se do spodního rtu a zauvažovala jsem, jestli nemám zajít za ní. Nejspíš už věděla, že jsem se večer vyplížila z domu, a jestli ne, prozradí mě písek, který mi pokrýval asi tak půlku těla. Ale nesnášela jsem pomyšlení, že mamka strávila páteční večer sama doma. Zase.

„Lexie?“ ozval se jemný, tichý hlas zpoza dveří. „Co děláš?“

Pootevřela jsem a nahlédla dovnitř. Mamka seděla v čele postele a četla si jeden z těch nemravných románek z červené knihovny s polonahými chlápky na obálce. Samozřejmě jsem jí je kradla, když se nedívala. Na nočním stolku vedle ní stál květináč s ibiškem. Ibišky byly její nejoblíbenější květiny. Purpurové květy byly krásné, ovšem jedinou vůni vydával vanilkový olej, kterým je postříkovala.

Mamka vzhledla a pousmála se. „Ahoj, zlato. Vítej doma.“

Zvedla jsem zmrzlinu a vzdychla jsem. „Aspoň jsem doma před půlnocí.“

„Tím by se to mělo spravit?“ Zadívala se na mě. Smaragdové oči jí v tlumeném světle zářily.

„Ne?“

Mamka zavrtěla hlavou a odložila knihu. „Já vím, že se chceš chodit bavit s přáteli, zvlášť když jsi začala randit s tím chlapcem. Jak se jmenuje? Mike?“

„Matt.“ Svěsila jsem ramena a nedočkavě jsem se podívala na zmrzlinu. „Jmenuje se Matt.“

„Matt, jistě.“ Usmála se. „Je to opravdu milý mladík a já chápu, že chceš být s ním, ale nechci, abys pobíhala po Miami v noci, Lexie. Není to bezpečné.“

„Já vím.“

„Nikdy jsem ti nemusela dát... jak tomu říkají? Když má někdo pozastavené obvyklé výsady?“

„Zaracha.“ Potlačila jsem úsměv. „Říkají tomu, že někdo má zaracha.“

„Ach ano. Nikdy jsem ti ho nemusela dávat, Lexie. A opravdu s tím nechci začínat.“ Odhrnula si vlny hustých hnědých vlasů z obličeje a přejela mě pohledem. „Proč jsi ve jménu všech bohů celá od písku?“

Opatrně jsem postoupila dál do jejího pokoje. „To je dlouhá historie.“

Jestli měla podezření, že jsem se válela v písku s klukem, jehož jméno pořád zapomínala, a pak jsem se poprala se dvěma jinými maníky, nedala to na sobě nijak znát. „Chceš o tom mluvit?“

Pokrčila jsem rameny.

Poklepala na postel. „No tak, zlato.“

Sklíčeně jsem se posadila a skrčila nohy pod sebe. „Omlouvám se, že jsem se vyplížila ven.“

Sklopila zářivé oči ke zmrzlině. „Mám dojem, že si možná přeješ, abys bývala zůstala doma?“

„Jo.“ S povzdychem jsem otevřela víčko a zabořila do zmrzliny lžící. S pusou plnou zmrzliny jsem zahuhlala: „Matt a já už nejsme spolu.“

„Já myslela, že se jmenuje Mitch?“

Protočila jsem panenky. „Ne, mami, jmenuje se Matt.“

„Co se stalo?“

Dívat se na ni bylo jako dívat se do zrcadla, až na to, že jsem byla její obyčejnější verzí. Měla ostřeji vyrýsované lícni kosti, o něco menší nos a plnější rty než já. A pak tu byly ty úžasné, zelené oči. Můj vzhled nařadila smrtelnická krev. Jsem si jistá, že můj táta musel být taky hodně pohledný, když zaujal mamku – navíc vdanou –, ale byl to člověk. Styky s lidmi nebyly nijak zakázané, hlavně protože jejich děti – polokrevní jako já – byly pro čistokrevné mimořádně cenným přínosem.

No, já už jsem se za přínos považovat nemohla. Teď jsem byla jenom... ani jsem už nevěděla, co jsem.

„Lexie?“ Mamka se předklonila a vzala mi z ruky zmrzlinu i lžící. „Já budu jíst a ty mi povíš, co ten hloupý kluk provedl.“

Usmála jsem se. „Celé je to moje chyba.“

Spolkla mamutí kus zmrzliny. „Jako tvá matka mám povinnost nesouhlasit.“

„Kdepak.“ Padla jsem na záda a zadívala se na stropní větrák. „V tomhle případě změníš názor.“

„To posoudím sama.“

Přejela jsem si dlaněmi po obličejí. „No, tak trochu... jsem se na pláži poprala se dvěma chlápky.“

„Cože?“ Cítila jsem, jak se postel pohnula – to se mamka narovnala. „Co dělali? Chtěli ti ublížit? Nebo se tě... nepatříčně dotýkali?“

„Ale no tak! Bohové, to ne, mami.“ Spustila jsem ruce a zamračila se na ni. „Tak to nebylo. Aspoň ne úplně.“

Husté lokny vlasů se jí svezly z obličeje. Zároveň se v pokoji zvedly všechny závěsy a natáhly se k posteli. Kniha, kterou měla položenou vedle sebe, odletěla někam na podlahu. „Co se stalo, Alexandrie?“

Znovu jsem vzdychla. „O nic takového nešlo, mamí. Jasně? Uklidni se, než nás vymeteš z našeho vlastního domu.“

Chvilí se na mě dívala a vítr postupně utichl. „Vejtaho,“ zamumlala jsem. Čistokrevní jako moje mamka dokázali ovládat jeden ze živlů – dar, který jim věnovali bohové.

V mamčině případě šlo o živel vzduchu, ale zrovna ho neuměla dobře ovládat. Jednou poryvem vichru převrátila sousedům auto – zkuste si něco takového vysvětlovat pojišťovně. „Ti dva si začali dovolovat na Matta a jeden z nich po mně sáhl.“

„A co se stalo pak?“ Její hlas zněl klidně.

Obrnila jsem se. „No, museli si navzájem pomáhat, aby se zvedli ze země.“

Mamka hned neodpověděla. Odvážila jsem se na ni podívat a zjistila jsem, že se tváří poměrně bezvýrazně. „Jak zle na tom byli?“

„Jsou v pohodě.“ Uhladila jsem si přední díl šatů. „Ani jsem je nepraštila. Totiž, jednoho jsem kopla. Ale řekl mi, že jsem mrcha, takže myslím, že si to zasloužil. Každopádně, Matt mínil, že jsem to přepískla a že nepodporuje násilí. Díval se na mě, jako bych byla nějaká zrůda.“

„Lexie...“

„Já vím.“ Zvedla jsem se do sedu a promnula si zátylek. „Přehnal jsem to. Mohla jsem prostě odejít nebo tak něco. Teď už se mnou Matt nechce chodit a všichni spolužáci si budou myslet, že jsem... já nevím, divná.“

„Ty nejsi divná, zlato.“

Zašklebila jsem se na ni. „V obýváku máme sochu Apollona. A ne-jsem ani stejný druh jako oni.“

„Nejsi žádný jiný druh.“ Zabořila lžici do zmrzliny. „Podobáš se smrtelníkům víc, než si uvědomuješ.“

„Já nevím.“ Založila jsem si ruce na prsou a zamračila se. Po několika vteřinách jsem se na ni podívala. „Nezačneš na mě ječet nebo tak?“

Vyklenula obočí. Zdálo se, že to zvažuje. „Myslím, že ses naučila, že zbrklý čin není vždycky tou nejlepší reakcí, a ten chlapec ti řekl tak škaredým slovem...“

Zacukaly mi koutky úst. „Byli to totální paka, přísahám.“

„Lexie!“

„Co je?“ Zahihňala jsem se, když jsem uviděla její výraz. „Je to pravda. A pako není sprosté slovo.“

Mamka zavrtěla hlavou. „Ani nechci vědět, co to znamená, ale zní to ošklivě.“

Znovu jsem se zahihňala, hned jsem však zvážněla, protože jsem si vybavila Mattův zhrožený výraz. „Měla jsi vidět, jak se na mě potom Matt díval. Jako by se mě bál. Je to hloupost. Jiní jako já by mi zatleskali, ale ne, Matt se na mě musel dívat, jako bych byla samotná vládkyně pekel.“

Mamka svrážtila čelo. „Určitě to nebylo tak zlé.“

Soustředila jsem se jenom na obraz bohyně na mamčině stěně. Artemis se skláněla k lani, v jedné ruce toulec se stříbrnými šípy, v druhé luk. Její oči mě vždycky vyváděly z míry, protože byly celé bílé, bez duhovek a zorníček. „Ale bylo. Myslí si, že jsem zrůda.“

Mamka se přisunula blíž a jemně mi položila dlaň na koleno. „Já vím, že je pro tebe těžké, když nejsi v Konventu, ale budeš v pořádku. Uvidíš. Máš před sebou celý život, plný voleb a svobody.“

Nevšímal jsem si té poznámky – ani jsem nechápala, proč mi to tak najednou říká –, vzala jsem si od ní zmrzlinu a zaklepala jsem prázdnou krabičkou. „Mami! Tys ji celou snědla.“

„Lexie.“ Vzala mě za bradu a otočila mi hlavu k sobě. „Já vím, že ti vadí, že tam nejsi. Víím, že se chceš vrátit, a modlím se k bohům, abys dokázala najít štěstí v tomhle novém životě. Ale nikdy nemůžeme zpátky. To víš, vid?“

„Vím,“ zašeptala jsem, ačkoliv jsem vlastně nevěděla, proč nemůžeme.

„Dobře.“ Políbila mě na tvář. „Ať už máš v životě konkrétní poslání, nebo ne, jsi jedinečná dívka. A na to nikdy nezapomínej.“

Cítila jsem, jak se mi stahuje hrdlo. „Musíš říkat takové věci. Jsi moje mamka.“

Zasmála se. „To je pravda.“

„Mami!“ vykřikla jsem. „No tohle. Teď budu mít problémy se sebe-důvěrou.“

„To je jedna z věcí, kterých se u tebe nebojím.“ Drze se na mě usmála a já jsem ji pleskla přes ruku. „Teď se zvedni z mojí postele a jdi spát. Očekávám, že vstaneš brzy a pohneš tím svým malým zadečkem na balkon, abys tam uklidila. Myslím to vážně.“

Vyskočila jsem z postele a zakroutila pozadím. „Zas tak malý zadeček to není.“

Obrátila oči v sloup. „Dobrou noc, Lexie.“

Vykročila jsem ke dveřím, ale ještě jsem se na ni ohlédla. Právě zamračeně přejížděla rukama po přikrývce.

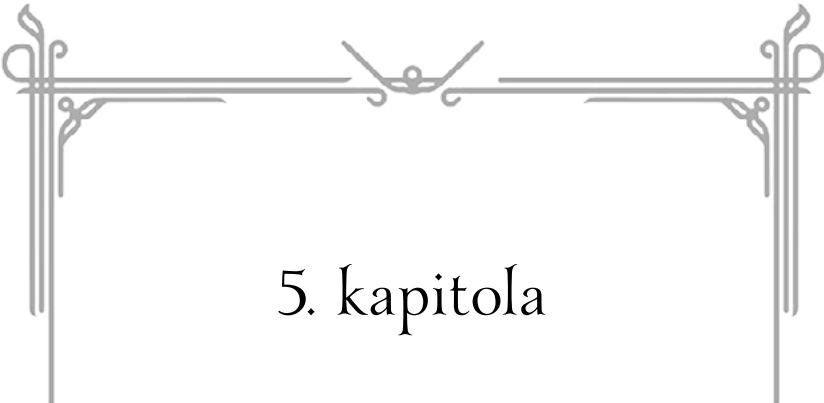
„Ta tvoje větrná bouře ji shodila na zem.“ Vrátila jsem se, zvedla jsem knihu a podala ji mamce. „Dobrou!“

„Lexie?“

„Jo?“ Otočila jsem se k ní.

Mamka se usmála – a byl to krásný úsměv, přívětivý a plný lásky. Prozářil jí celý obličej a její oči proměnil v drahokamy. „Mám tě moc ráda.“

Taky jsem se na ni usmála. „Já tebe, mami.“

5. kapitola

Vyhodila jsem prázdnou krabičku od zmrzliny, umyla jsem lžíci, opláchla jsem si obličej a převlékla se do starého pyžama. Jelikož jsem se pořád nedokázala uklidnit, chvíli jsem si pohrávala s myšlenkou, že si uklidím pokoj, a tenhle nápad mi vydržel dost dlouho na to, abych sebrala ze země několik ponožek.

Posadila jsem se na postel a zadívala se na balkonové dveře se zavřenými okenicemi.

Pod prýskajícím bílým nátěrem bylo vidět starší vrstvu barvy, světle šedou – něco mezi modrým a stříbrným odstínem. Šlo o nezvyklou barvu, která ve mně probudila dávnou touhu.

Vážně, po tak dlouhé době pořád myslet na chláпка, kterého už nikdy neuvidím, bylo úplně na hlavu. A ještě hůř: on ani netušil, že existuju. Ne protože bych byla neprůbojná květinka chřadnoucí ve stínu Konventu, ale protože si mě vůbec nesměl všimnout. A teď tady sedím, o tři roky později, a pohled na oprýskanou barvu mi připomene jeho oči.

Bylo to až trapně ubohé.

Podrážděná sama ze sebe jsem vstala z postele a přešla ke stolku v rohu místnosti. Ležely na něm papíry a sešity, které jsem ve škole skoro nepoužívala. Jestli se mi na světě smrtelníků něco líbilo, pak zdejší školství. Hodiny tu byly směšně jednoduché ve srovnání s tím, jak

vypadaly v Konventu. Odsunula jsem hromadu na stranu a našla jsem svůj zastaralý přehrávač se sluchátky do uší.

Většina lidí měla na přehrávačích staženou hustou hudbu: nezávislé kapely nebo současné hity. Usoudila jsem, že jsem musela být zfetovaná – že by výpary z Apollonových vavříků? –, když jsem si stáhla tyhle písničky. Projela jsem je, dokud jsem nenarazila na „Brown Eyed Girl“ od Vana Morrisona.

Tahle písnička mě z nějakého důvodu od prvního kytarového rifu dokázala proměnit v chodící klišé. Pobrukovala jsem si ji, tancovala po pokoji, zvedala jsem odhozené oblečení a každých pár vteřin jsem se zastavovala, abych zašermovala rukama. Nakonec jsem hodila celou hromadu do koše na prádlo, bez toho, že bych přestala kývat hlavou do rytmu jako maňásek.

Začínala jsem mít ze všeho lepší pocit. Zazubila jsem se a obtančila postel, hromádku ponožek přitisknutou k prsům. „Ša la la, la la, la la, la la, la la tý da. La la tý da!“

Zamračila jsem se nad zvukem vlastního hlasu. Zpěv nebyl mou silnou stránkou, ale to mi nezabránilo v masakrování každé písničky stažené v přehrávači. Když se můj pokoj konečně dostal do solidního stavu, bylo po třetí hodině ráno a já jsem byla vyčerpaná, ale šťastná. Vytáhla jsem si sluchátka z uší, položila je na stůl, zalezla si do postele, zhasla světlo a padla jsem na polštář. Většinou mi nějakou dobu trvá, než usnu, ale tuhle noc jsem spala skoro hned.

A protože mě můj mozek s oblibou mučí i ve spánku, zdálo se mi o Mattovi. Jenže Matt ze sna měl tmavé, zvlněné vlasy a oči odstínu bouřkových mraků. A když mi ve snu jeho ruce zajely pod šaty, nezastavila jsem ho.

Když jsem se probudila, rty mi zvlnil zvláštní, spokojený úsměv. Odkopla jsem příkrývku, líně se protáhla a oči mi padly na dveře balkonu.

Štěrbínami pod okenicemi dopadaly na starý bambusový koberec paprsky světla, ve kterých vířila smítka prachu.

Podívala jsem se na hodiny a úsměv mi rázem ztuhl. „Sakra!“

Spustila jsem nohy z postele a zvedla se. „Vstát brzy“ rozhodně neznamenalo vyspávat do pravého poledne. Mamka se ke mně včera večer chovala mírně, ovšem pochybovala jsem, že jí shovívavost vydrží, pokud už druhý den po sobě neodvedu zadané domácí práce. Letmý pohled do maličkého zrcadla v koupelně, zatímco jsem si svlékala pyžamo, potvrdil, že vypadám jako Chubacca. V rychlosti jsem se osprchovala, ale teplá voda i tak došla, než jsem se stihla umýt.

Rozechvělá hněvem namířeným na zlomyslný bojler jsem si vzala obnošené džíny a volné tričko. S mokkými vlasy zabalenými do ručníku jsem vykročila ke dveřím, ale zastavila jsem se a potlačila zívnutí. Mamka byla nejspíš už venku na zahrádce před domem, přímo pod mým balkonem, proti bytovkám a řadovým domkům na opačné straně ulice. Hodila jsem ručník na postel a otevřela dveře na balkon jako nějaká princezna, která vítá nový den, vznešená a líbezná.

Jenže se všechno pokazilo.

Musela jsem přivířit oči před oslnivou září floridského slunce. Zastínila jsem si je rukou a vyšla jsem na balkon, ale šlápla jsem do prázdného květináče. Když jsem se ho snažila setrást z nohy, ztratila jsem rovnováhu a na poslední chvíli jsem se chytila zábradlí, abych se nezřítíla dolů.

Zprovozená ze světa květináčem – to by tedy byla pořádná smrt.

Vachrlatý dřevěný stojan na kytky vedle mě se vychýlil doleva a potom doprava. Daleko doprava. Několik květináčů se zelenými a žlutými tulipány sklouzlo ke straně.

„Sakra!“ zasykla jsem, odstrčila jsem se od zábradlí, padla na kolena a přitiskla si stojan k prsům. Pro jednu jsem byla vděčná, že tu není nikdo z mých starých přátel, aby to viděl.

Polokrevní byli známí hbitostí a ladností pohybů, ne zakopáváním o krámy na zemi.

Jakmile jsem všechno dostala zpátky na místo, aniž bych se při tom zabíla, zvedla jsem se na nohy a *opatrně* se vyklonila přes zábradlí. Roz-

hlédla jsem se po záhoncích – očekávala jsem, že uvidím mamku, jak se směje na celé kolo, ale zahrádka byla prázdná. Podívala jsem se i k plovu, kam před pár víkendy vysázela řádku kytek. Právě jsem se začala odvracet, když jsem si všimla, že branka je otevřená.

„Hm.“ Byla jsem si skoro jistá, že jsem ji v noci zavřela. Že by mamka šla do cukrárny pro koblihy? *To určitě.* Zakručelo mi v žaludku. Z hromady nářadí vyskládaného na skládací židli jsem zvedla sázecí lopatku a truchlivě jsem si představila další ráno, kdy budu jíst celozrnné kreky. Koho musím zabít, aby v tomhle domě byly aspoň čokoládové lupínky?

Vyhodila jsem lopatku do vzduchu, chytila ji za rukojeť a podívala jsem se přes ulici. Všechny řadové domky měly zamřížovaná okna a oprýskanou omítku. Stařeny, které je obývaly, nemluvily moc dobře anglicky. Jednou jsem zkusila jedné z nich pomoci vynesit pytle s odpadky na chodník, začala na mě však ječet v nějakém cizím jazyce a odehnala mě, jako bych jí chtěla ty pytle ukrást.

Právě spolu seděly na jedné verandě a vystříhovaly poukazy z reklamních letáků, nebo co to tak normálně důchodkyně dělají. Ulice byla plná aut. Takhle to tu vypadalo každé sobotní odpoledne, zvlášť pokud byl pěkný den jako stvořený pro výlet na pláž.

Přejela jsem pohledem místní obyvatele i turisty a dál jsem si pohazovala lopatkou. Bylo snadné poznat, kdo je místní a kdo přesporní. Návštěvníci nosili legrační batohy nebo abnormálně velké klobouky proti slunci a pleť měli buď bledou jako leklá ryba, nebo spálenou.

Projelo mnou zvláštní zachvění a po celém těle mi naskákala husí kůže. Syčivě jsem se nadechla, a aniž bych je pobízela, moje oči samy od sebe znovu přejely po kolemjdoucích.

Pak jsem ho uviděla.

Všechno kolem mě na okamžik znehybnělo. Jako by mi něco vysálo veškerý vzduch z plic.

Stál v ústí uličky přímo proti bungalovu a vedle verandy, na které sedělo několik stařen. Podívaly se na něj, když vykročil na chodník, ale hned si ho zase přestaly všimnout a vrátily se k rozhovoru.

Neviděly to, co jsem viděla já.

Žádný smrtelník to nemohl vidět. Dokonce ani čistokrevný. Jen polokrevní dokázali prohlédnout magii živelů a vidět skutečnou, hrůznou podobu toho tvora: kůži tak bledou a tenkou, že zpod ní prosvítala každá žíla jako mládě užovky černé. Místo očí měl tmavé, prázdné důlky a jeho ústa, jeho zuby...

Tohle byl tvor, k jejichž zabíjení mě v Konventu cvičili.

Tvor, který se živí éterem – esencí bohů, životní silou, jež proudí v našich tělech. Čistokrevný, který se otočil zády k bohům. Tvor, jehož jsem byla povinna zabít, jakmile ho spatřím.

Démon. Byl tu démon.